

Arrest

nr. 129 344 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 5 februari 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. OVENEKE, die loco advocaat D. TSHIBUABUA MBUYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Mevrouw J. M, van Nederlandse nationaliteit en echtgenote van verzoekende partij, diende op 15 november 2010 bij de gemeente Denderleeuw een aanvraag van een verklaring van inschrijving in als werkzoekende/werknemer. Zij werd verzocht om binnen de drie maanden documenten over te maken.

Op 10 mei 2011 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 28 oktober 2011, bij arrest nr. 69 464, het beroep tot nietigverklaring dat werd ingediend tegen de bijlage 20. Zij deed op 1 maart 2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als werknemer in loondienst of werkzoekende. Op 18 juli 2012 werd zij in bezit gesteld van een F-kaart.

Verzoekende partij diende d.d. 11 december 2012 een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Hong-Kong, teneinde zijn echtgenote, mevrouw J. M. te vervoegen.

Op 13 februari 2013 werd de beslissing genomen waarbij het visum type D, gezinshereniging, werd toegestaan.

Verzoekende partij werd op 8 mei 2013 in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 24 september 2013 werden mevrouw J. en verzoekende partij gevraagd om recente bewijzen voor te leggen van hun activiteit en om een OCMW attest bij te brengen.

Verzoekende partij maakte samen met de echtgenote de volgende stukken over:

- Inschrijvingsbewijs mevr. J. als werkzoekende bij de VDAB sinds 30/07/2013
- Inschrijvingsbewijs verzoeker als werkzoekende bij de VDAB sinds 12/11/2013
- Uitprint ACV: overzicht tewerkstellingsgegevens van de echtgenote van de jaren 2011, 2012 en 2013
- Aanvraag vrijstelling inschrijvingsgeld in het volwassenenonderwijs van de echtgenote
- Attest betaling werkloosheidsuitkeringen van verzoekers echtgenote van april 2013 tot september 2013
- Attest OCMW van 12/11/2013 waaruit blijkt dat verzoeker leefloon geniet als samenwonende van 14 mei tot 31 augustus (534,24 euro) en vanaf 01/09/2013 ten bedrage van 544,91 euro

Op 4 februari 2014 werd ten aanzien van verzoekers echtgenote de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 21 genomen. Het beroep dat de echtgenote van de verzoekende partij indiende werd bij arrest gekend onder nr. 129 343 op 15 september 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 5 februari 2014 werd de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) genomen.

Deze vormen de bestreden beslissingen met reden:

“(..).Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De heer S. S. bekwam de F-kaart op 08/05/2013 na binnenkomst in België met een visum gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse echtgenote J., M..

Het verblijf van de echtgenote werd beëindigd op basis artikel 42 bis van de wet van 15/12/1980.

Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de Burger van de Unie waarbij betrokkene zich heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art.42 quater, § 1, 1° van de wet van 15/12/1980.

Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42quater §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van de burger van de Unie is. Als familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medische verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de echtgenote in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing. Betrokkene heeft ook geen bijzondere economische banden ontwikkeld tijdens zijn verblijf in ons land. Hij toont weliswaar ingeschreven te zijn als werkzoekende, maar ontvangt reeds geruime tijd een volledig leefloon als samenwonende bij gebrek aan enige economische activiteit.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. ...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het middel luidt als volgt:

“A. Middelen:

- Inbreuk op artikel 62 van de wet van 15.12.1980*

- De schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
- schending van de artikelen 40 en 42 quater van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur
- Kennelijke fout van beoordeling
- de schending van artikel 8 van het EVRM

Overwegende dat de motivatie van de tegenpartij zoals beschreven in het besluit in bijlage , tegengesproken verdient te worden.

En dat:

Met betrekking tot het aangenomen motief aangaande de inbreuk van de artikelen 40 en 42 quater van de wet van 15.12.1980, van het artikel 62 van de wet van 15.12.1980, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Overwegende dat artikel 42 (quater) voor schrijft dat:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [binnen vijf jaar] na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.»

Overwegende dat de tegenpartij van mening is dat de aanvrager geen aanspraak kan maken op de mogelijkheid om in het Koninkrijk te verblijven;

Terwijl uit artikel 42 quater blijkt dat: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Dat bij aankomst in het Koninkrijk, de verzoeker worstelt om werk te vinden.

Dat dit aspect van de zaak niet onbekend is aan de tegenpartij, die dit zelfs in zijn motivatie opmerkt.

Dat het dus niet vrijwillig is dat verzoeker bij aankomst in België niet heeft kunnen werken.

Dat er nog geen jaar is geweest dat we hebben kunnen concluderen dat hij in de onmogelijkheid bevindt om werk te kunnen vinden.

Gelet op het feit dat hij relaties heeft gesmeed in zijn milieu, wij hem niet kunnen verwijten dat hij niet sociaal of cultureel geïntegreerd is.

Dat er geen twijfel bestaat dat hij gepromoveerd is op zijn werk en dat de uitvoering van dit besluit alles kan doen kantelen.

Dit zijnde, in tegenstelling tot wat de tegenpartij stelt, is er nog een mogelijkheid open waardoor verzoeker in het koninkrijk kan blijven,

Dat door dit aspect van de zaken te verwaarlozen, de tegenpartij een ernstige beoordelingsfout begaat en respecteert zij niet het beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat "met name wat betreft de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, wenst de verzoekster te benadrukken dat dit beginsel geschonden is in de zin dat het bestuur moet overgaan tot een volledig, serieus, concreet, rechtschapen en oplettend onderzoek van alle omstandigheden van de zaak. Dat het algemene beginsel van behoorlijk bestuur omvat het juridische rechtszekerheid [...] Dat de schending van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, en met name de schending van het beginsel van rechtmatige vertrouwen, een wangedrag kan vormen of meer in het algemeen het kan een vorm zijn van een fout dat mogelijk de verantwoordelijkheid van degene die hem maakt op basis van de artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek"

Dat "in dit geval het administratieve bestuur een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met alle elementen van het geding ; dat dientengevolge zijn motivering onvoldoende is. Dat bij het nemen van een dergelijke beslissing, de tegenpartij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt, omdat in het licht van de hierboven genoemde elementen, de motivatie van haar besluit verzoekster niet toelaat de redenen te begrijpen van het besluit om een einde te maken aan haar verblijf. Het is dus terecht dat verzoekster van mening is dus zij zich in de voorwaarden bevindt om te kunnen genieten van het verblijfsrecht als zijnde werkzoekende, in toepassing van artikel 40 § 4, 1 °, van bovenstaande wet.

(B). De schending van overweging 16 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 April 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden

“Begunstigden van het verblijfsrecht mogen niet van het grondgebied worden verwijderd zolang zij geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandsstelsel van het gastland. Een beroep op dat sociale bijstandsstelsel mag bijgevolg niet automatisch aanleiding geven tot een verwijderingsmaatregel. Het gastland dient te onderzoeken of het gaat om tijdelijke problemen, en dient rekening te houden met de duur van het verblijf, de persoonlijke omstandigheden en het bedrag van de al uitgekeerde steun, om te kunnen uitmaken of de begunstigde een onredelijke belasting is geworden voor zijn sociale bijstandsstelsel en of tot verwijdering wordt overgegaan. Er kunnen in geen geval verwijderingsmaatregelen worden genomen tegen personen die onder de door het Hof van Justitie vastgestelde definitie van werknemer, zelfstandige of werkzoekende vallen, behalve om redenen van openbare orde of openbare veiligheid.”

Dat verzoeker in België is aangekomen in mei 2013;

Dat de inspanningen uitgevoerd door verzoeker ter opnemng in het professionele milieu aantoon dat het hier om een kwestie gaat van tijdelijke financiële moeilijkheden omdat hij net is aangekomen et nog geen werk heeft gevonden;

Dat hij desondanks een integratie opleiding is begonnen in zijn gemeente;

Dat de tegenpartij duidelijk niet de individuele situatie van verzoeker heeft onderzocht alvorens de maatregel van uitzetting te nemen ten opzichte van hem en dit ondanks de aanwijzingen aangevoerd in overweging (16) van de genoemde richtlijn;

Dat de tegenpartij het niet de zorg draagt om te onderzoeken of het, in dit geval, gaat om tijdelijke moeilijkheden; Ze houdt eveneens geen rekening met de duur van het verblijf van verzoeker, of zijn persoonlijk situatie, ten einde te bepalen of hij een onredelijke belasting vormt voor de staat alvorens te procederen aan zijn uitzetting;

Realistisch zijnde, is de maatregel van uitzetting, waarvan hier sprake, het automatische gevolg van het beroep op de werkloosheidsuitkeringen;

Dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker op zoek blijft naar werk en de verlangens uitdrukt om een opleiding te volgen waarvan de nodige stappen bijna afgerond zijn. Dit element zou invloed kunnen hebben op de bestuurlijke situatie van verzoeker;

Dat in dit opzicht, de gedane beoordeling van de tegenpartij niet toegelaten kan worden;

C. Betreffende de middelen genomen aangaande de schending van artikel 8 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

Dat gedurende de tijd doorgebracht in België, verzoeker een reeks van sociale en menselijke betrekkingen is aangegaan die binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens door welke België verplicht is het privé-en familie leven te bescherming van personen die onder zijn jurisdictie vallen;

Dat het voor zich spreekt dat het privéleven eveneens inhoudt, op basis van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens, de sociale betrekkingen die een persoon heeft gesmeed;

Dat de Raad van State heeft geoordeeld dat " een voorzichtige bestuursregeling vereist dat het bestuur de evenredigheid tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de bestuurlijke procedure, voorgeschreven door artikel 2 van de voorziening, en anderzijds de uitvoerbaarheid, min of meer gemakkelijk in het individuele geval en de nadelen die inherent zijn aan haar uitvoerbaarheid, beoordeelt. In het bijzonder, de risico's die de veiligheid van de aanvragers en de integriteit van hun gezinsleven zich blootstelt indien eraan onderworpen " (EG nr. 58.969 1April 1996, TVR 1997, p.29 en sv. ; EG nr. 61.972, van 25 September 1996, TVR 1997, p.31 en sv., arrest in RDE, 1998, nr. 97, p.5);

Dat als deze beslissing wordt uitgevoerd, zij onvermijdelijk een schending van artikel 8 EVRM zou inhouden, in de zin dat verzoeker verwijderd zou worden van België terwijl hij al meerdere sociale betrekkingen heeft en een netwerk van kennissen , welke hij niet bruusk kan breken.”

Dat een dergelijke maatregel onevenredig is met betrekking tot de jurisprudentie van de Raad van state, zoals hierboven vermeld.

Overwegende dat blijkt uit de voorafgaande ontwikkelingen dat de aanvrager in recht is om de nietigverklaring van de bestreden beschikking te vragen om reden dat:

Schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980;

Schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivatie van administratieve handelingen;

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur;

Kennelijke beoordelingsfout

Schending van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van Unie van 29 april 2004;

Schending van artikel 8 van het Verdrag inzake de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist dat hij in bezit gesteld werd van een F-kaart op basis van het verblijfsrecht van zijn echtgenote. Evenmin kan hij betwisten dat d.d. 4 februari 2014 ten aanzien van verzoekers echtgenote de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 21 genomen werd. In de beslissing kon er derhalve op correcte wijze het volgende worden gesteld:

“Tengevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van de burger van de Unie waarbij betrokkene zich heeft gevoegd, wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene, overeenkomstig art 42 quater §1, 1° van de wet van 15/12/1980.”

Uit het administratief dossier blijkt dat mevrouw J. en verzoeker d.d. 24 september 2013 werden gevraagd om recente bewijzen voor te leggen van hun activiteit en een OCMW attest bij te brengen.

Verzoeker maakte samen met zijn echtgenote de volgende stukken over:

- Inschrijvingsbewijs mevr. J. als werkzoekende bij de VDAB sinds 30/07/2013*
- Inschrijvingsbewijs verzoeker als werkzoekende bij de VDAB sinds 12/11/2013*
- Uitprint ACV: overzicht tewerkstellingsgegevens van de echtgenote van de jaren 2011, 2012 en 2013*
- Aanvraag vrijstelling inschrijvingsgeld in het volwassenenonderwijs van de echtgenote*
- Attest betaling werkloosheidsuitkeringen van verzoekers echtgenote van april 2013 tot september 2013*
- Attest OCMW van 12/11/2013 waaruit blijkt dat verzoeker leefloon geniet als samenwonende van 14 mei tot 31 augustus (534,24 euro) en vanaf 01/09/2013 ten bedrage van 544,91 euro*

In de bestreden beslissing werd hieromtrent het volgende geoordeeld:

“Voor zover er humanitaire elementen zouden zijn waarmee rekening dient gehouden te worden overeenkomstig artikel 42quater §1, 3e lid van de wet van 15/12/1980 dient opgemerkt te worden dat, ongeacht wat deze elementen zouden zijn, betrokkene een familielid van de burger van de Unie is. Al familielid van een burger van de Unie dient betrokkene in het gezelschap van deze EU-burger in elke lidstaat naar wens te kunnen integreren, medisch verzorging te kunnen krijgen, een gezinsleven te kunnen opbouwen, edm. Toch voor zover de echtgenote in die betreffende lidstaat aan de voorwaarden voldoet om er regulier te kunnen verblijven. Vandaar dat mogelijke humanitaire bezwaren geen beletsel kunnen zijn bij het nemen van deze beslissing. Betrokkene heeft ook geen bijzondere economische banden ontwikkeld tijdens zijn verblijf in ons land. Hij toont weliswaar ingeschreven te zijn als werkzoekende, maar ontvangt reeds geruime tijd en volledig leefloon als samenwonende bij gebrek aan enige economische activiteit.”

Verzoeker werpt een schending van artikel 8 EVRM op, doch lijkt hiermee voorbij te gaan aan het feit dat ten aanzien van zijn echtgenote eveneens een einde werd gesteld aan haar verblijfsrecht en at zij eveneens werd bevolen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van zijn gezinsleven daar hij niet in concreto aantoot met welke andere personen hij een gezinsleven zou onderhouden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Er werd wel degelijk rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, waarbij het feit dat aan het verblijfsrecht van zijn echtgenote een einde werd gesteld, centraal staat. Er werd expliciet vermeld dat verzoeker zich in het gezelschap van de EU burger, zijnde zijn echtgenoot in elke lidstaat naar wens kan integreren, voor zover de echtgenote in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarde voldoet, wat niet het geval is in België. Verzoeker kan voormelde vaststelling niet dienstig betwisten.

Verzoeker geeft aan gepromoveerd te zijn op zijn werk en stelt tegelijkertijd dat hij worstelt om werk te vinden. Op basis van de gegevens die blijken uit het administratief dossier, zijnde leefloon en werkloosheidsuitkering, is het geenszins kennelijk onredelijk dat geoordeeld werd dat verzoeker geen bijzondere economische banden heeft ontwikkeld tijdens zijn verblijf.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3.1. In een eerste grief bekritiseert de verzoekende partij de motivatie van de eerste bestreden beslissing die een einde stelt aan haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Zij voert dienaangaande de schending van de formele en materiële motiveringsplicht aan, benevens de schending van de artikelen 40 en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) aan.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende"

wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk zodat de materiële motiveringsplicht moet worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,).

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, houdt de verzoekende partij ten onrechte voor dat geen rekening zou zijn gehouden, dit in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet met de duur van haar verblijf, leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie en de sociale en culturele integratie.

Dit is niet terecht. De eerste bestreden beslissing die het verblijfsrecht van meer dan drie maanden beëindigt, vermeldt de geboortedatum van de verzoekende partij (dus de leeftijd), wijst op het verblijf sedert diens binnenkomst met een visum gezinshereniging met de echtgenote en wijst op de Nederlandse nationaliteit van de echtgenote. Gelet op deze nationaliteit acht de bestreden beslissing het mogelijk dat de verzoekende partij die de echtgenote vervoegt, in elke lidstaat kan integreren, medische verzorging krijgen, een gezinsleven opbouwen en zijn er geen humanitaire bezwaren. Gelet op de nabijheid van Nederland ten overstaan van België is dit motief kennelijk redelijk, rekening houdend met het recente verblijf van de verzoekende partij in België (amper een jaar). Zoals de verwerende partij opmerkt, heeft de verzoekende partij haar verblijfsrecht verkregen in functie van de echtgenote. De echtgenote van de verzoekende partij heeft haar verblijfsrecht verloren zodat tevens in toepassing van artikel 42quater, § 1, 1° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoekende partij dient te worden beëindigd. Het beroep dat de echtgenote van de verzoekende partij bij de Raad heeft aangetekend tegen de beslissing die een einde stelt aan haar verblijfsrecht werd verworpen, zoals blijkt uit de opsomming onder punt 1. Bijgevolg is de bestreden beslissing kennelijk redelijk.

Voorts is de grief die stelt dat het niet vrijwillig is dat de verzoekende partij niet kon werken en dat zij in de onmogelijkheid verkeert om te werken en haar eventueel in het verleden bestaande promotie op het werk, en haar niet kan verweten worden niet sociaal of cultureel geïntegreerd te zijn niet van die aard dat dit argument de bestreden beslissing vermag te veranderen. De verzoekende partij weerlegt niet dat haar echtgenote niet langer over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikt terwijl haar verblijfsrecht enkel ontleend werd door haar huwelijk met haar echtgenote.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de artikelen 40 en 42quater van de vreemdelingenwet zijn geschonden of dat er een beoordelingsfout werd gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij de schending "van het beginsel van behoorlijk bestuur" aanvoert, laat zij na te preciseren welk beginsel zij bedoelt hetzij laat zij na uiteen te zetten op precieze en nauwkeurige wijze hoe "het juridische rechtszekerheid", het beginsel "van rechtmatig vertrouwen" geschonden zou zijn.

2.3.2. In een tweede grief voert de verzoekende partij de schending aan van overweging 16 van de richtlijn 2004/38/EG. Deze grief is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten de vraag in welke mate de schending van een "overweging" van voormelde richtlijn op ontvankelijke wijze als zijnde geschonden kan worden aangevoerd, toont de verzoekende partij niet aan zoals de verwerende partij opmerkt, dat de omzetting van deze richtlijn in de Belgische wetgeving niet op correcte wijze zou zijn geschied. Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissingen dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende

partij. Er werd rekening gehouden met de duur van haar verblijf en haar persoonlijke situatie, rekening houdend met de door verzoekende partij verschaft informatie. Het louter leveren van inspanningen om werk te vinden en het hebben van tijdelijke financiële moeilijkheden en het volgen van een integratieopleiding volstaan in casu niet om een verblijfsrecht in casu te behouden. Te meer de verzoekende partij beroep diende te doen op een leefloon van het OCMW.

Deze grief is in de mate dat deze ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.3. In een derde grief voert de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij meent dat de genomen bestreden beslissingen onevenredig genomen zijn omdat een reeks van sociale en menselijke relaties zijn aangegaan en bij uitvoering een "sociale breuk" veroorzaken.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu ontbreekt dergelijke uiteenzetting.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat haar gezinsleven is geschonden, wordt er opgemerkt dat ook de levensgezellin van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zodat het gezin niet wordt gescheiden.

Voorts wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij er een zeer vaag betoog op nahoudt zonder enig concreet gegeven dat haar privéleven, haar menselijke relaties en haar "netwerk van kennissen" concretiseert, dit terwijl de verzoekende partij slechts bijna een jaar in België verblijft (op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing), zij het grootste gedeelte van haar leven bij gebreke aan andere gegevens in haar land van haar nationaliteit doorbracht en Nederland, land van herkomst van haar echtgenote alwaar deze steeds kan verblijven, dicht bij België gelegen is. Evenmin preciseert zij wat "alles zou moeten stoppen" inhoudt. Dergelijk vaag betoog kan niet leiden tot de vaststelling dat artikel 8 van het EVRM geschonden is.

De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824, RvS 14 november 2005, nr. 151.290, RvS 15 februari 2005, nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Deze grief is ongegrond.

2.3.4. De verzoekende partij toont geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan.

2.3.5. Tot slot wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij verkeerdelijk het gebruik van de Franse taal als proceduretaal vordert.

Waar de verzoekende partij opteert voor de Franse taal als "proceduretaal" dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat, aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regeling op dezelfde wijze dient te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN